

Chtěl se na to alespoň pořádně vyspat, jenže čím víc si říkal, že musí rychle usnout, tím víc mu to nešlo.

Ráno se probudil úplně zbitý, což se podepsalo i na jeho vstřícnosti.

„Čest, co bys rád?“

„Dobrý den, předseda je tady?“

„Není, mají nějaké výjezdní zasedání.“

„Aha, zkusím se teda zastavit jindy.“ Miroslav se otočil a chtěl co nejrychleji z kanceláře národního výboru zmizet. Než stihl vzít za kliku, ozvalo se zaklepání a do dveří vstoupila upravená sekretářka v šedém kostýmku. Když spatřila návštěvu, zarazila se, posunula si brýle ke kořeni nosu a nesměle si odkašlala.

„Dobrý den, pane Nýdrle.“

„Dobrý den, Liduško, tedy, slečno Kratochvílová.“

„Tak co máš teda na srdci, Mirku?“ dožadoval se odpovědi tajemník MNV.

„Nic důležitého, stavím se zítra.“ Miroslav tušil, že z toho bude mít ještě větší oplétačky, ale všechno bylo lepší než řešit povinné dodávky s tajemníkem Prosem. Karel Pros, zapálený komunista, byl muž na svém místě, horlivě prosazující zájmy kvetoucí socialistické vlasti.

„No, jak myslíš, ale já bych s tebou rád mluvil. Zrovna se tady probírám složkou... Kam jsem to jen založil... Tady to mám! Spolu s Kalinou a Rázlerem jste poslední, kteří ještě neodevzdali celé dodávky. U Kaliny je to jen oves, ale ty... No jen se posaď.“

Nýdrle si neochotně sundal z hlavy klobouk, který si před okamžikem nasadil v domnění, že bude moct odejít.

„Jak to tedy s dodávkou vypadá? Předpokládám, že ses jenom opozdil.“ Pros se povýšeně opřel v opěradle rozvrzané židle a bříšky prstů spojil ruce před vyvaleným panděrem, na němž

knoflíky z posledních sil držely zapnutou tmavomodrou plátěnou košili. Když se nedočkal odpovědi, začal těmi prsty o sebe klepat rychleji a rychleji. „Takže?“

Miroslav netušil, která z odpovědí ho rozzuří nejméně, věděl však, že každá z nich je špatná. Nerad se s někým dohadoval, vlastně celkově nerad hovořil s lidmi, obzvláště s těmi, jež neměl v lásce. A Karla v oblibě rozhodně neměl.

„Jak jsem řekl, zastavím se zítra.“

„Tady mám opis výzvy, kterou jsme ti zaslali, a jestli vidím dobře, termín pro podání vysvětlení vyprší dnes.“

Nemělo cenu se vytáčet, bude lépe mít tenhle hovor co nejrychleji za sebou: „Požadované množství dodat prostě nemůžu.“

Pros jen rozhodil dlaně a pozvedl obočí, aby vyzval Nýdrleho k obhájení svého výroku.

„Úroda nebyla dobrá a nezbylo by mi krmení pro vlastní dobytek. Řepku jsem navíc letos ani nezasel.“

„Kolik a kdy ještě dodáš?“

Neslyšel, že nemám? Musí mě odrbat za každou cenu?

„Spočítám to a zítra donesu seznam předsedovi. Do konce týdne bych s tím zajel do družstva.“

„Jsi si vědom, že budeme nuceni vypočítat ti pokutu za nesplnění dodávek?“

„Jistě, teď mě omluv, spěchám.“

Bud' zdráv, soudruhu narazilo už do zabouchnutých dveří, tak rychle odtud Miroslav chvátal.

Na schodišti málem smetl Ludmilu, která ho tam netrpělivě vyhlížela. „Mirku...“

„Promiň, Liduško, musím běžet.“ V patře se totiž ozvaly kroky a Nýdrle se už s Prosem nechtěl znovu vidět. Tvrdil mu přece, že pospíchá, nemůže tady začít klábosit s jejích sekretářkou.